

[Aage Fogh.]

skuddet til soldaterne fra Langelandsfortet, der må løse billet til rutebilerne i stedet for til jernbanen.

Jeg skal ikke med i udvalget, men beder om, at disse problemer må blive taget op til overvejelse. Jeg gør opmærksom på, at vi forleden dag på Fyn havde et møde mellem samtlige borgmestre fra Fyns købstæder og samtlige folketingsmænd fra Fyns stift, og da var det netop et af de problemer, der blev rejst, jeg tror, det var af borgmesteren i Fåborg, og det blev fulgt op i hvert fald af borgmesteren i Rudkøbing. Nu kom denne forhandling her så pludseligt, men jeg tillader mig på dette spinkle grundlag at opfordre til en undersøgelse af sagen uden at kunne stille noget bestemt forslag, dertil kender jeg ikke sagen tilstrækkeligt. Jeg beder de højtærede ministre indbyrdes fordele rollerne over for soldaterne og de 65-årige, som det nu passer bedst.

Horn: Jeg vil gerne gøre en ganske kort berigtigende bemærkning til det ærede medlem hr. Storgaards fremstilling af statsbanernes rute Esbjerg-Flensborg. Det er ikke sådan, at de private ruter har søgt regres over for statsbanerne. I sin tid, da den rute blev koncessioneret af landsnævnet og statsbanerne kunne køre fra Esbjerg til Flensborg, skete det efter forhandling mellem statsbanerne og de private ruter, der gik der i forvejen. Det er vor opgave at formidle sådanne aftaler, så vi ikke får mere dobbeltkørsel end højest nødvendigt. Der har været et vist aftaleforhold parterne imellem. Lad os ikke tale om, at der har været rettet noget som helst angreb på statsbanerne, hvoraf man kunne udlede, at man nu skulle have mulighed for at kunne gå den modsatte vej.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere, som har givet tilslutning til det foreliggende lovforslag. Jeg vil også gerne takke de ærede ordførere, der har givet, hvad jeg vil kalde betinget tilslutning til lovforslaget.

Det ærede medlem hr. Poul Nilsson spurgte, om man skulle have en anden grænse for 65-billetten end 50 km grænsen. Det er

selvfølgelig et spørgsmål, der kan tages op til overvejelse. Jeg tror imidlertid ikke, det vil være rimeligt at få en grænse, der ligger væsentligt lavere, hvis ikke man skal belaste de tog, som netop har de mange passagerer, med en overfyldning, hvilket let vil blive tilfældet, hvis man gik ned på en lavere kilometergrænse. Men det er et spørgsmål, vi kan se på i det udvalg, som jeg går ud fra bliver nedsat til at behandle lovforslaget.

Til det ærede medlem hr. Holmberg vil jeg sige, at jeg synes, det var lidt meget at sige, at det var en årlig tilbagevendende begivenhed, at jeg kom med forslag om takstforhøjelser. Jeg sidder nu på ottende år som minister for offentlige arbejder, og jeg tror, det er tredje gang, jeg fremsætter forslag om takstforhøjelser, så det kan i alt fald ikke blive mere end hvert andet år; men det er rigtigt, at vi havde et lignende forslag for 1 års tid siden. Jeg kan dog forsikre det ærede medlem — og det gælder også andre ærede ordførere — om, at det ikke er af lyst, jeg kommer med dette lovforslag; det er den bitre nødvendighed, der tvinger statsbanerne og mig som minister for statsbanerne til at komme til det høje ting.

Jeg må måske i denne forbindelse gøre opmærksom på, at der jo ikke er tale om en nedgang i den forstand, at der er blevet mindre passagermængde eller mindre godsmængde at køre med, tværtimod. Årsagen er simpelt hen, at det høje ting har påført statsbanerne udgifter, som der nu kræves dækning for. Det er det høje ting, der har vedtaget de lønforhøjelser, der er tale om, det er det høje ting, der har vedtaget den ekstraudgift, som alene skyldes omsætningsafgiften, og som beløber sig til ca. 16 mill. kr. Det er altså udelukkende den omstændighed, at det høje ting har pålagt statsbanerne disse ekstraudgifter, som er årsagen til, at lovforslaget er fremkommet, og jeg synes ikke, at der var rigtig logik i de betragtninger, som det ærede medlem hr. Holmberg og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen gjorde gældende vedrørende forskellen på den måde, statsbanerne bærer sig ad, og den måde, de private handlende bærer sig ad. Forholdet er det, at så godt som alle handlende lagde omsætningsafgiften over på varerne — der er endda dem,